

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 237. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030281952/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

»Reis Dig, Henry!« hviskede hun neppe hørligt og dækkede Ansigtet med begge sine Hænder. »Lad mig gaa! Vi to maae ikke oftere mødes. En Plante kan forbløde af smaa, men ideligt tilføiede Saar, og der gives Indtryk saa stærke, at Sjæls fine Blade ikke kunne aabne sig efter dem.«

Hun vendte sig bort og hulkede høit. Henry reiste sig op og blev et Øieblik staaende maaless foran hende; men da hun vendte sig for at gaa, greb han hende med den ene Haand om Livet og drog med den anden hendes fine Hænder bort fra et Ansigt, der var saa kummerfuldt og fortvivlet at han rystedes deraf.

»Harriet,« raabte han ængstelig, »saaledes kan og vil jeg ikke skilles fra Dig. Jeg maa tale med Dig, og Du maa høre mig, om ikke for Andet, saa fordi jeg veed, at jeg har en stor Uret imod Dig, som jeg aldrig vil kunne forsvare for mig selv. O, far Dig, hør op med at græde! Jeg kan ikke taale at see Dig saaledes. Hør mig blot et Par Minutter, thi mere end eet Livs Lyksalighed kan afhænge deraf.«

Han drog hende tættere ind til sig og førte hende hen imod den lille Sti, der løber langs med Søen. Hun lod sig lede af ham som et vilheløst Barn, medens den ene Taare efter den anden rullede ned ad hendes Kinder, der kun tog Farve af de sidste Solstraaler, som spillede ind igjennem Løvet. Saaledes naede de en lille Plet, hvor Underskoven pludseligt aabnede sig, og hvor Henry selv havde anlagt en Mosbænk under en af de høistammede Bøge. Han tvang hende blidt til at sætte sig, og idet han selv tog Plads ved Siden af hende, vedblev han:

»Harriet! Jeg maa skrifte for Dig, jeg maa tale frit og aabent med Dig; thi det aner mig, at vi for længe have spillet en Comedie, der har opført en Muur imellem os, som kan skille os for bestandigt. Da jeg første Gang saae Dig, Harriet, elskede jeg Dig! – O, reis Dig ikke, fortæl mig ikke over mine Ord! Ved Gud, jeg skrifter ærligt for Dig. Ja, jeg elskede Dig – elskede Dig saa vatmt og fyrigt, som man kun gjør, naar man modtager den første Kjerlighed høitidelige og hellige Indvielse. Men jeg var saa ung, jeg saae i Dig et Ideal, som jeg neppe turde nærme mig; og hvad der hiin Aften ved Skarrissøen bandt min Tunge, var Frygten for ved et Afslag at miste en Helligdom, som fyldte min Sjæl, selv naar jeg beundrende betragtede den i Frastand. Saa var det, at Du kom til Kjøbenhavn. Jeg traf Dig atter, men det var i Din Stedfaders rige, glimrende Huus, og Du forekom mig saa forandret. Du var ikke længer Dig selv; Du var den unge, rige, straa-